

[Lysholm Christensen]

Nu foreligger der to bud på, hvad vi kan gøre for at vende udviklingen. Vi har betænkningen fra december 1992, »Landdistrikterne – ændrede vilkår«, som den hedder, og så nu sidst handlingsplanen fra oktober 1993.

På den baggrund kan det jo synes lidt overflødigt med det foreliggende beslutningsforslag fra Venstre og De Konservative. Hvad nyt bliver der føjet til det, vi allerede ved? Hvor er den nye dynamik i dette forslag? Men i betragtning af den fordragelige tone, der har været i debatten her i dag, skal jeg opfatte forslaget som et positivt supplement til regeringens handlingsplan – den plan, som allerede på nogle punkter er på vej til at blive realiseret, og som har sat sig spor i form af en udmøntning af et beløb i den netop vedtagne finanslov.

Men jeg kan ikke undlade at komme med et par kommentarer til nogle af punkterne i det beslutningsforslaget, vi har til behandling her.

Zonelovskompetencen – ja, det er da muligt, at der er nogle bindinger her, men realiteten er vel egentlig, at der er meget få, der søger om dispensation fra disse bestemmelser.

Punkt 3 ser jeg snarere nogle positive muligheder i. Vi har en del brakarealer liggende omkring i vort land nu. Hvad med at satse på nogle biobrændsler, nogle alternative afgrøder på disse marker, som måske kan skabe lidt aktivitet?

Jeg har ikke så megen tro på mobile dagligvarebutikker. Jeg tror ikke, det er rentabelt, og jeg tror heller ikke, at beboerne vil føle sig tilfreds med det sortiment, man kan have i sådan en rullende butik. Det er da udmærket at forsøge det, men jeg tror ikke, at det løser problemerne.

Byfornyelsesmidler til landdistrikterne. Her tror jeg der er noget, der skal sættes på.

En reduktion af transportudgifterne for unge under uddannelse. Det var vel i øvrigt en Venstreminister, som indførte den betaling for de unges transport til deres uddannelsessted. Så det kan da godt være, at vi skulle se på at få det afskaffet igen.

Ellers tror jeg egentlig, at der skal nogle lidt utopiske tanker til, hvis vi virkelig skal finde på noget nyt, som kan løfte landdistrikterne. Nu har vi i hvert fald en hel masse gode ideer på bordet. Flere ideer er velkomne. Nu er der opræk til, at vi sætter os sammen omkring bordet og gør noget ved det, og det glæder jeg mig til at komme i gang med.

Indenrigsministeren (Birte Weiss):

Jeg blev spurgt af Fremskridtspartiet, om det ville være alle politiske partier, der blev indbudt til forhandling om dette emne. Det vil jeg gerne bekræfte. Med den store viden, jeg går ud fra at hr. Poul Nødgaard har efter at have boet på landet i, var det ikke 33 år? – så manglede det da bare andet.

Derudover skal dette her selvfølgelig ikke udvikle sig til en konkurrence om, hvem der har boet længst på landet, men jeg vil gerne beskrive det på den måde, at har man gjort det, er der nogle kvaliteter ved livet på landet, som man ikke kan undgå at få under huden. Det er tit noget, man taler så underlig bredt og måske meget ukonkret om, og derfor bør vi måske nok også under de forhandlinger, vi skal have på tværs af partierne, prøve at være lidt mere præcise med hensyn til, hvad det egentlig er, vi mener, når vi taler om kvaliteterne ved livet på landet.

Når jeg gerne vil bringe det ind i debatten, er det, fordi det jo klart fremgår, at vi alle er enige om, at vi ikke kan skruetiden tilbage, at vi ikke kan genetablere de gamle landsbysamfund, som de var, og at der til en helhjertet realisme også hører, at vi gør os lidt mere klart, når vi skal videre, om vi f.eks. tænker regionalt, når vi taler om at sikre nogle vækstmuligheder på landet, eller hvad er det egentlig, vi gør? Fra mine – jeg er helt flov ved at sige – kun 13 år på landet sad jeg lige og memorerede, hvad der egentlig skete i vores lille samfund, mens jeg boede der. Mejeriet lukkede, skolen lukkede, købmanden lukkede, skrædderen lukkede, glarmesteren, tømreren, gartneren og den lille tømmerhandel.

Når jeg nævner det, er det for samtidig at sige, at selv efter det var der stadig væk nogle kvaliteter ved at bo på landet. Der var bare mange ting, der var blevet væsentlig mere besværligt. Og det, som vores fælles arbejde vel skal gå ud på, er, hvordan vi får gjort de besværligheder, der er ved at bo uden for lands lov og ret – noget, man jo vælger helt frivilligt – så små, at det er muligt alligevel at have en udvikling i disse små samfund.

Til de kvaliteter, som jeg i hvert fald personlig sætter meget stor pris på ved det at bo på landet, regner jeg f.eks., at man får et meget nært forhold til det, jeg vil kalde årets cyklus. Man kan faktisk godt finde ud af, hvilken års-